

støttelsen bevilget, da Lønningerne var lave, vedblivende kan faa udbetalt Understøttelse, kan de nye, som kommer til, ikke faa Understøttelse, fordi deres Fortjeneste er for høj. Her mener jeg, der maa ske en Ændring. Der er noget uretfærdigt i, at Kvinder, som arbejder samme Sted, ikke nyder samme Ret, naar deres Kaar er lige. Jeg kunde godt tænke mig at foreslaa, at man forandrede Trangsgrensen til 1 500—2 000 Kr. plus 300 Kr. pr. Barn. Gør man det, saa vil Enkebørnsunderstøttelsesloven atter komme til sin Ret og virkelig komme Enkerne og de faderløse Børn til gode.

I Norge er man med Hensyn til Understøttelse til enligt stillede Kvinder med Børn naaet langt videre, end man er her. I Kristiania er der nylig blevet vedtaget et Forslag, som hedder Kommunal Moderspensionering. Den der ved indførte Ordning skal omfatte alle Kvinder med Børn, baade Enker, fraseparerede og ugifte Mødre samt Hustruer, hvis Mænd er arbejdsudygtige. Men endvidere hedder det i Forslaget, at man gaar ud fra, at det gælder om at sætte Moderen i Stand til at danne et Hjem for sine Børn og til personlig at sørge for deres Pleje og Opdragelse. Grundtanken i denne Ordning er at skaffe alle Børn, som mangler en Forsørger, et Hjem. For at blive pensionsberettiget maa Moderen og Børnene ikke have en Indtægt, som overstiger for en Moder med 1 Barn 2 000 Kr., for en Moder med 2 Børn 2 400, for en Moder med 3 Børn 2 800 og for en Moder med 4 Børn 3 000 Kr. Pensionen beregnes procentvis, og den højeste Pension, der gives, er for en Moder med 1 Barn 600 Kr. aarlig, med 2 Børn 980, med 3 Børn 1 440 og med 4 Børn 1 800 Kr. Ved Siden af Pensionen skal baade Moder og Børn have fri Læge, Medicin og Sygehusbehandling. Denne Ændring træder i Kraft fra 1. Januar 1920. Sammenligner man dette med vor Børneforsorg herhjemme, er vi jo langt tilbage.

Jeg kunde ønske at fremsætte en ny Tanke her i Tinget, nemlig at man burde give enhver Moder, baade gift og ugift, under en vis Indtægt en Præmie for Diegivning. Det burde være saaledes, at enhver Moder kunde faa Lov til at være hjemme og passe sit lille Barn det første Aar. Det er unaturligt, at spæde Børn vænnes fra Moderælken og flaskes kunstig op; og det er socialt set en Skændsel, naar dette sker, fordi deres Mødre er fattige Arbejderkvinder, der er nødte til at gaa paa Arbejde for at forsørge sig selv og

deres Børn. Jeg kender mange Arbejderhustruer og Arbejderkvinder, som har spæde Børn, og som baade i Frokost- og Middagspavsen er styrtet hjem for at give deres Børn Bryst. Tænk, hvilken Tilværelse for saadanne Kvinder: at skulle passe deres Gerning paa Fabrikken og i Spisetiden, hvor de skulde have lidt Hvile, at maatte skynde sig hjem for at amme deres Børn! Enhver vil kunne forstaa, at dette i Længden ikke er til at holde ud, og derfor maa de fleste Mødre trods deres gode Villie og Forsæt holde op med Diegivingen paa Halvvejen. Af de Grunde, jeg her har nævnt, mener jeg, at Samfundet bør sikre de smaa, spæde Børn Moderælken og dermed deres Sundhed.

Jeg omtalte i Fjor under Finanslovbehandlingen Samfundets Pligt overfor forældreløse og ulykkeligt stillede Børn. Jeg skal ikke gentage det i Aar, men kun udtale det Haab, at Samfundet i stigende Grad maa forstaa sin Pligt og sit Ansvar overfor de smaa Stakler, overfor hvem det træder i Faders og Moders Sted.

Jeg vil samtidig tillade mig at forespørge den ærede Indenrigsminister, om Forslaget til en ny Alderdomsforsørgelseslov vil komme frem i Rigsdagen i denne Samling. Der er mange gamle, fattige Mennesker i vort Land, som er kommet til mig og har beklaget sig over, at den Understøttelse, de fik, var alt for lille og utilstrækkelig til Livets Ophold. Den Bestemmelse, at Kommunalbestyrelsen har Ret til at skønne i hvert enkelt Tilfælde, har voldt mange gamle Sorg og Skuffelse. Ja, der er mange Kommuner i vort Land, der har udvist en saa haardhjertet Karrighed mod hæderlige, gamle Mennesker, at man maa forbavses over, at disse har kunnet opretholde Livet med de usle Understøttelser. Jeg kunde nævne mange Eksempler, men jeg vil kun nævne éet, som jeg traf paa i Sommer ude i Provinsen, og som jeg synes er saa grelt. Det var en Kvinde paa 62 Aar. Hun havde arbejdet 23 Aar paa samme Sted, men en skønne Dag fandt Arbejdsgiveren paa, at nu vilde han have unge Kræfter i sin Virksomhed i Stedet for de gamle. Vedkommende Kvinde protesterede og sagde, at hun følte sig hverken gammel eller svækket, hun kunde godt arbejde i nogle Aar endnu. Men Arbejdsgiveren var ubønhørlig, og han motiverede kun hendes Afskedigelse med, at hun jo nu var saa gammel, at hun kunde faa Alderdomsunderstøttelse. Vedkommende Kvinde henvendte sig saa til Alderdomsforsørgelsen, thi Arbejde kunde hun ikke faa, da det var midt i Vinterens haardeste Tid.